Ч. 205. Середа 29 (16) вересня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(41. засїдане I. сесиї IX. періоду.)

Суботнїшне засїдане сойму відкрив Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Баденї о годинї 10½ перед полуднем.

Перед приступленем до дневного порядку відчитали секретарі внесені петициї. Для піднертя деяких з них забирали голос пп. Т. Цегельский, Вітос і др. Олесницкий.

Відтак забрав голос Є. Е. п. Намістник др. Бобржиньский і представив з причини недуги ґр. Лося, котрий сповнив обовязки правительственного комісаря, яко комісаря правительственного радника двора Чеховского.

На внесенє пос. ґр. Голуховского взято з санітарної комісиї, а приділено буджетовій комісиї тамтогорічне внесенє пос. Вітоса, містяче жадане, аби кошти лїченя і вихованя бідних дїтий покривав фонд краєвий.

Відтак відповідав правительственний комісар радник двора Чеховский на ряд інтерпеляций, а іменно: пос. Єднака і тов. в справі відписаня податків з причини елементарних нещасть в громадах Криве і Церпиш, ропчицкого повіта; того самого посла і тов. в однїй справі водно-карній; п. Кренжля і тов. в справі замкненя зелїзничої стациї в Чорній для набору безрог; п. Киселюка і тов. в справі непошанованя руского язика скарбовими властями в Тернополи; п. Миронюка і тов. в справі непризнаня запомог родинам вояків покликаних до вправ войскових в р. 1908; п. Вітоса і тов., в котрій ті посли жалують ся на труднести одержуваня паспортів для худоби; п. Т. Старуха в справі неудїлюваня паспортів еміґрантам через львівске староство; на інтерпеляциї послів Сандуляка і Винничука про реґуляцию Бистриць солотвиньскої і надвірняньскої та на інтерпеляцию пос. К. Левицкого в справі відмови рогатиньского староства на домаганя селян що-до видачі цертифікатів на ношенє оружия.

На інтерпеляцию пос. др. К. Левицкого про зарядженя перемишляньского староства в справі пискoво-ратичної пошести заявив заступник правительства, що то зарядженє було спершу умотивоване, а коли для него не було більше основ, то намістництво видало відповідні зарядженя.

По відчитаню інтерпеляций, яке тревало близько ¾ години, забрав голос пос. др Олесницкий і зажадав отвореня дискусиї над відповідю правительственного комісаря на інтерпеляцию пос. дра Левицкого в справі неудїлюваня рогатиньским староством цертифікатів на ношенє оружия для нищеня диких зьвірят. Ся справа дуже важна для селян, а до того незвичайно актуальна з огляду на новий закон ловецкий. Внесенє бесїдника попирає достаточне число послів, тож кр. Маршалок заряджує голосоване над ним; одначе в голосованю внесенє відкинено.

Слїдувало відтак справозданє краєвого Видїлу з предложенєм справоздання краєвої ради шкільної про стан публичного вихованя в р. шк. 1907/8.

Пос. др. Е. Олесницкий забравши голос в квестиї формальній, жалував ся, що краєва рада шкільна видає справозданя лише в польскій мові. Краєвий видїл тут не винуватий, бо своє справозданє виладив в рускій мові, тому бесїдник не ставить відрочуючого внесеня, а за те заповідає, що резолюцию в справі руских справоздань краєвої ради шкільної поновить в хвили, коли над ним переведе наради шкільна комісия сойму. Справозданє переслано до комісиї, а відтак по рефераті чл. кр. Видїлу пос. Онишкевича переведено справленє похибки в проєктї закона про прилученє сусїдних громад і двірских обшарів до Кракова та дозволено громадї Пробіжній побирати громадскі оплати від напоїв спіртусових, пива і меду.

Наступили відтак мотивованя кількох

7)

Дитина.

З нїмецкого — А. Г. Ґрефе.

(Дальше).

5.

В привітній комнатї своєї гостинницї сидїв радник висшого суду Кей вже від довшого часу і занепокоєний вслухував ся в бурю, яка лютила ся на дворі. Едити все ще не було дома, хоч годинник вже давно вибив був девяту. Старий панок з кождою хвилею ставав щораз більше неспокійний. Він сам вернув був до готелю аж о семій годинї сумний, ослаблений, змучений на смерть. Обдукция відбула ся була в як найбільшім порядку і потвердила, що Отто Дитрих, років два, родом з Ню Йорку, син помершого Марияна Дитриха і помершої також его супруги Олени з роду Кей, помер на запаленє легких.

Чиж можна ще було сумнївати ся? Та й причина смерти була стверджена. А такої смерти не можна прецї спричинити, як коли комусь захоче ся. Отже Американцї в сїй головній справі були невинні.

Так задуманий і засумований він вже й взагалї не понимав того, що він ще перед двома днями мав в души так велику і сильну надію. То все була лиш пуста уява — аж сьмішно ще о тім і думати! Треба було погодити ся з судьбою, що стратило ся доньку і внучка.

Старого й хоровитого чоловіка брала ся на самотї що більша розпука. Бажав дуже того, щоби Едита вже раз вернула.

Кілько разів від бурі на дворі шиби сильнїйше забренїли, Кей аж кинув ся зі страху. Тяжкі капли дощу били у вікна, а старий чоловічиско стояв близько вікна і надслухував. В сїй хвили вибила на недалекій церкві десята година.

— Тату! — відозвав ся нараз від дверий тонкий ніжний голос.— Любі тату, я вже тут!

Кей аж кинув ся, мов би перепудив ся. То Едита? Так? Ну, Богу дякувати. Єму аж лекше відотхнуло ся. Але як она якось дивно говорила, якось так, як би чогось дуже радувала ся! Коли же станула перед ним, то він аж здивував ся: личко єї було рожеве, а очи ясніли. Виглядала як само щастє.

— Тату — відозвала ся Едита і взяла его обома руками за шию — чи можете щось доброго послухати? Чи маєте досить сили, щоби то вислухати?

Сумний усьміх проявив ся на его лици. Здавало ся єму, що зрозумів єї. Мабуть приятелька додала їй нової відваги, може уложила якийсь плян. Чому би нї, они прецї ще всего не знали. були ще молоді, повні надії.

Жаль єму було псувати єї радість і тому вимминаючо сказав до неї:

— Але ти, моя люба, довго була у Гальшки.

Она потягнула его на софу і сїла коло него. Він дотикнув ся рукою єї одежі.

— Дитинко — відозвав ся він перепуджений — таж ти цїла мокра! Іди насамперед переберы ся, а відтак скажи, де ти так довго була. Таж до Гальшки недалеко; то не може бути, щоби ти на тій короткій дорозї так змокла.

Она кивнула головою і побігла до своєї комнати. Він сидїв тихо і надслухував. Чи то не розмавляла она з кимсь. З єї комнати виходило ся окремими дверми на коритар. І знов чути якесь шептанє і сьміхи.

Він хотїв якраз встати і подивити ся, коли в дверох показала ся Едита і замкнула двері за собою.

— З ким ти якраз говорила? — спитав Кей.

— Ходїть, тату! — відповіла Едита — сядемо тут собі разом а я розкажу вам цїлу мою пригоду. Але мусите менї приречи, що будете спокійно слухати — тепер вже чей не буде вам лячно, коли все добре скінчило ся. Чи може не так?

Сидїла все коло него і зачала розповідати. Насамперед розповіла, як їй зараз тодї, коли сторожиха згадала лиш про то, що Мария Дитрихова вечером дуже часто виходить, прийшло на гадку: виходить длятого, щоби листи передавати. Може би тим способом можна найборше довідати ся, де Отто Дитрих і его жінка тепер мешкають. — Але найбільше менї хотїло ся станути їм око в око.

— Та на що? — відозвав ся старий па-

самостійних внесень посольських і палата приступила з черги до верифікациї посольських мандатів. Затверджено без дискусиї мандати пос. Ямпольского, Маронюка-Заячука, Ів. Сандуляка і Думки.

По сім почав член Виділу краєвого п. Домбский реферувати справоздане Виділу краєвого про уділюване ріжним повітовим виділам дозволів на побиране митничих оплат. Над тими справозданями виявзала ся довша дискусия, але остаточно палата всї справозданя приняла до відомости.

Полагоджено ще наглячі внесеня пос. Сеника і Длуґоша в справі елементарних нещасть і по відчитаню вплинів, о год. 9½ з полудня закрив п. Маршалок засїдане, назначуючи слідуюче на нинї рано.

На нинїшнім засїданю сойму буде предложене перше читане справозданя Виділу краєвого в справі підвисшеня запоруки краю для вкладок в галицкій касї ощадности у Львові. Перше читане справозданя Виділу краєвого в справі заснованя нових шкіл середних з язиком викладовим рускими. Дальший хід дискусиї над наглячим внесенем пос. Макуха і тов. в справі надужитя властий при примусовім спроваджуваню сезонових робітників, котрі покинули працю. Дальше перші читаня ряду внесень. Справоздане шкільної комісиї о внесеню посла о. Сеника і тов. в справі службової прагматики для народного учительства. Справоздане адміністрацийної комісиї о справозданю Виділу краєвого в справі зміни границь міста Львова і округа повітового репрезентациї у Львові через вилучене з обшару двірского Кульпарків часть І. кількох ґрунтових парцель і влучене їх до громади міста Львова. Справоздане шкільної комісиї о справозданю Виділу краєвого з діяльности департаменту V. дотично справ шкільних, стипендийних, фундацийних, консерваторских і театральних за час від 15 вересня 1906 до 1 цьвітня 1908. Справоздане буджетової комісиї о справозданю Виділу краєвого в справі петициї громад о увільнене взглядно обниженє або відписанє залеглих престаций учительских і т. д. Разом 24 справ.

Новинки.

Львів, дня 28-го вересня 1908.

— **Перенесеня.** Висший суд краєвий у Львові переніс ст. офіциала канцелярийного Каз. Цвинарского з Бережан до Борщева і канцелїстів судових: М. Райхштайна з Долини до Тернополя, Йос. Вайцмана з Тернополя до Долини, Волод. Білїка з Борщева до Бережан. — Гал. Дирекция почт і телеграфів призволила асистентам почтовим Стан. Лефартови в Ряшеві і Йос. Маринюкови в Нов. Санчи на взаїмну заміну місць службових.

— **Зелїзниця Львів-Бережани-Підгайцї.** Наконець поборено всї трудности будівельні на так ріжнороднім на тереві, який перетинає ся зелїзниця, хоч они остаточно й не були так великі як би де в Альпах — але зелїзниця вже майже зовсім готова. Отворене сеї зелїзницї відбуде ся вже з кінцем сего місяця. Власти центральні вже від кількох днів переводять пробні їзди, колявдациї всїх відділів робіт будівельних, пробу мостів і т. д., а коли знайшли вже все у взірцевім порядку, визначено остаточну комісию ревізийну на вчера день 27 с. м. а тота комісия визначить день отвореня зелїзницї. Нова зелїзниця єсть 134 кільометрів довга, переходить через 5 повітів і сполучає отсї важнїйші міста: Перемишляни, Бережани і Підгайцї.

— **Пожарничо-ґімнастичний курс** в Коломиї відбуде ся в днях 13, 14, 15 і жовтня, а не скорше як вже декуди було оголошено. Дуже важна річ, щоби всї Сїчи робили однакові вправи і тому кожда повинна вислати одного члена на науку. На курс треба з загоді зголосити ся до Івана Чупрея в Коломиї ул. Валова 13. Кождий участник курсу мусить мати з собою топорець, ленту, 3 К на вписову таксу і харч на час курсу. Кождий мусить бути цїлий час на курсї, бо хто приїхав би пізнїйше або від'їхав перед кінцем курсу— той безусловно не дістане сьвідоцтва.

— **Посьвячене дому ремісничого Тов-а „Зоря“.** Як вже звістно тов. руских ремісників у Львові „Зоря“ купило собі власний дім при улици Личаківскій ч. 20, колись власність львівского каменяра артиста Шімзера. Дім сей, що правда невеличкий, партеровий, має всего лиш 7 комнаток, з котрих деякі дуже красно устроєні, мають долиною стїни виложені деревляними окрасами з прекрасними олїйними малюнками; але за то єсть перед домом велике подвірє, перероблене нинї на реставрацийний городець, на котрім можна буде колись виставити хорошу каменицю, котра при однїй з найголовнїйших улиць Львова буде представляти неаби - яку вартість. Крім того єсть ще за домом мала одноповерхова каменичка і тут саме, на поверсї містить ся льокаль товариства, підчас коли прочі убікациї віднаймають ся.

Отже в недїлю по полудни о 6 год. відбуло ся посьвячене сего дому. Посьвяченя мав первістно довершити Є. Е. Впреосьв. Митрополит Андрей. Однак важні справи задержали его в Пїдлютім і він не міг прибути. В заступстві Впреосьвященого довершив чину посьвяченя Вис. Митрат о. Туркевич при участи пароха церкви сьв. Петра і Павла Вп. о. Яримовича і о. крил. Гузаря та о. Левицкого. Торжество се звеличав гарним співом хор товариства. На торжестві сїм крім самих членів товариства і їх родин явило ся богато осіб з всїляких инших станів нашої інтелїгенциї, що робило дуже миле враженє, даючи доказ, що наша суспільність розділяє ся лиш при виконуваню роботи, але поза тим, творять одну велику громаду, в котрій у взаїмнім поважаню всї собі рівні. Так звили ся між иншими посол і голова рус. клюбу п. Ю. Романчук, пос. і член краєв. виділу Кивелюк, радник суду Л. Шехович, др. Петро Сушкевич, др. Стеф. Федак і богато инших. По довершеню посьвячення о. Митрат в довшій промові пожелав Товариству щастя в новім домі і згадав про заслуги тих, котрі довели до так гарного розвитку товариства, а наконець голова Товариства п. Нагірний згадавши про розвій товариства зложив подяку всім як поодиноким особам так і всїляким нашим товариствам, котрі причинили ся до того, що тов. має нинї свою хату. Відсьпіванєм многолїтства і народного гимну закінчило ся торжество а відтак в льокали товариство відбуло ся скромне угощене. Так отже львівска „Зоря“ дійшла нинї до того, що може вже сказати сьміло словами поета: В своїй хатї своя правда і сила і воля; нехайже за її примірем лучать ся і стремлять до тої самої цїли всї наші ремісники на провінциї.

— **Забавовий комітет бережаньского ґімнастичного тов. „Сокіл“**, устроює дня 3. жовтня в салї „Надії“ в Бережанах велику вечерницї попереджені аматорскою виставою, „Романтичних“, комедиї Е. Ростанда в переводі Фр. Коковского. Вступ лише за запрошенями, які можна дістати також при касї в день представленя. Початок точно о годині 8 ій вечером. Буфет у власнім заряді. Цїни місць: І. ряд 1 К 70 сот., ІІ. ряд 1 К 30 сот., ІІІ. ряд 80 сот. Дохід призначений на рогатиньску ґімназию.

— **Нещасливі пригоди.** На площи Солярнї якийсь самоїзд наїхав на 72-лїтного ро-

---

нок. — Дитина вмерла. То доказує не лиш само поведенє тої женщини, але й посьвідка смерти та мнінє лікарів по робленій обдукциї.

— То все може бути фальшиве, — відповіла Едита спокійно — не само в собі фальшиве, але фальшиве длятого що виставлене на иншу дитину.

— На иншу дитину? — Старий панок аж випростував ся а черти его лиця ожили ся.

— Любий тату — розповідала Едита дальше — я слїдила нинї з Мариєю Дитриховою. Серед бурі і темноти йшла за нею почерез самотні поля і густі хащі. Будьте спокійні, тату! Я знаю, що то було небезпечно і ви не були би менї нїколи на то призволили. Але тепер вже все минуло. Я виділа, як Мария Дитрихова зайшла до города, коло якогось приватного дому і вийшла звідтам зі своєю шваґровою Фелїциєю та опісля обі розмавляли довго з собою.

— Моя люба дитинко! — відозвав ся на то Кей — то ти все то розповідала, все то зробила для мене?

Она лиш потакнула головою а відтак розповідала дальше: Дім той, которого город я опісля обійшла, стоїть при зовсїм самотній улици аж там, як іде ся до Ляінц. Я записала собі адресу. Там єсть лїчниця для тих, що хорують на очи а в нїй перебуває хвилево Отто Дитрих з жінкою. Чоловік той тяжко недужий, перебув вдесь операцию, бо они говорили о якійсь кривдї, о якімсь переломі, котрий може зле закінчити ся. Але то все розкажу вам пізнїйше докладнїйше. А тепер головна річ, тату. Послухайте: Коли я вже знала, де тота санаторія, взяла собі фіакра і поїхала до міста. Знаєте куди? До тої старої жінки, що то забрала дитину з готелю до себе.

— Дитину Марії Дитрихової — перебив її Кей.

Едита усьміхаючись, подивила ся на него. — То не її дитина, тату — відповіла она.

— Не її? А чиаж? — спитав старик здивований і так зворушений, що аж ноги зачали під ним дрожати.

— Панї Фелїция сказала до Марії Дитрихової: Дитинї у Фельдманової — так називає ся тота стара жінка — на імя Отто.

— Отто?

— Так, тату.

Молодій дівчинї аж лекше стало, коли тепер вже все розповіла, але й побачила, що навіть радістна вість може чоловіка приголомшити.

Старий панок сидів мов би задеревілий. Єму насували ся на голову всїлякі гадки. Що сказала Едита? Дитина у тої старої жінки називає ся Отто? Та й его внучок називає ся Отто. Але посьвідка смерти? Ну та й посьвідка лікарка з переведеної обдукциї — що то все значить ся?

Едита взяла его за шию. — Тату — сказала она — чого ви так задумали ся? Не журіть ся! Хто тота померша дитина, то довідаємо ся небавком, може навіть і завтра. Але тепер подумаймо о живій дитинї — хочете подивити ся на неї, тату?

Она взяла его за руку, встала борзо і потягнула его в гору.

— Я там була — сказала она з тиха. — Она там в моїй комнатї. Хочете єї побачити, тату? Має таке красне біляве волосе, як колись мала Олена та й її уста і її чорні очи. Ходїть, тату, подивіть ся на своє внучатко!

Він пішов за нею.

За хвильку опісля отворила она двері і він побачив в ясно осьвітленій комнатї якусь стару гарно убрану жінку, у котрої на колїнах сидів малий хлопець, котрий вже трохи був спячий.

Женщина тота встала і привитала ся. Малий притулив боязько свою кучеряву головку до її плеча. Але Едита взяла его на руки і зачала до него сьміяти ся а дитина й собі усьміхала ся.

Старик непевним кроком приступив до дитини. Так — Едита добре говорила. То Оленине волосе, її очи, її тоненькі усга. І перед его очима станула єму его найстарша донька, коли ще була дитиною. То так она усьміхала ся, так само задирала головку. Таки так здавало ся, як колиб тїни минувшости оживали.

— Як ти називаєш ся? — спитав старий панок.

А малий защебетав: От — то — От — то!

— Він все каже Отто — відозвала ся тут стара женщина. — А тоті паньство з Америки казали, що він називає ся Фриц.

— От — то! — повторив малий ще раз, як би зрозумів, що треба ще раз потвердити слова своєї опікунки.

(Дальше буде).

бітника Северина Ліберацкого і потрутив его так, що той потовк ся тяжко. Завізвана на місце пригоди стация ратункова подала ему першу поміч. — На зарібницю Тересу Пясецку, переходячу в суботу по полудни через пасовиско на Вульці кинула ся корова, яка там пасла ся і рогами зломила еї два ребра. Нещасливу відставлено до шпиталю.

— **Зухвалий рабунок у ваґоні.** В неділю вечером около 7 год. якраз перед від'їздом поспішного поїзду до Кракова якийсь хлопчиско, літ може 15 до 17, впав до ваґона до пересіку для II. кляси і вирвав там пані С. ручну торбинку, в котрій було 80 К і всілякі дрібнички. В хвили, коли поїзд мав вже рушити, молодий розбишак зліз борзо східцями з ваґона на перон і щез серед публики, коли тимчасом поїзд рушив а пошкодована навіть не мала часу повідомити поліциї о тім, що стало ся.

— **Дрібні вісти.** Шкільний рік в рускій приватній ґимназиї в Рогатині зачинає ся дня 1 жовтня богослуженем о 8 год. рано. Дальші вступні іспити для учеників I., II. і III. кляси відбудуть ся в днях 1 і 2 жовтня. — Руска захоронка в Тернополи уладжує вечерниці з танцями в суботу дня 2 жовтня с. р. Вступ від особи 3 К. — Ева Козенко, зарібниця згубила книжочку вкладкову гал. Каси ощадности на 500 К. — Полициян Саврук знайшов на ул. сьв. Станислава золотий перстінь з синим камінцем і моноґрамом А. М. та зложив его на поліциї. — За крадіж бляхи арештовано вчера 14 літного Йосифа Дмичука і відставлено до арешту. — З Бродів наспіла вість про величезний огонь в Лопатині. Мало згоріти 150 нумерів.

— **До рускої ґімназиї в Перемишли** записало ся на новий рік шкільний 922 публичних учеників і 16 приватистів. І так до приготовляючої кляси записало ся 62 учеників, до I. кляси (4 відділи) 175, до II. (2 відділи) 103, до III. (3 відділи) 141, до IV. кл. (3 відділи) 109, до V. кл. (2 відділи) 96, до VI. кл. (2 відділи) 90, до VII. кл. (2 відділи) 70 і до VIII. кл. (2 відділи) 67 учеників.

— **Стріляючий злодій.** Тамтої ночи зробила була львівска поліция облаву на злодіїв підозріних о участь в крадежи у золотаря Вайнштока в Перемишли. Двох злодіїв арештовано перед кількома тиждиями а пошукувано ще двох, якогось Ульріха і Михайла Шишка. Поліция одержала повідомленя, що они знаходять ся в помешканю Анни Плинової на Клепарові. Отже туди зайшла поліция в ночи. Двері до еї помешканя застано замкнені на колодку, але поліция при помочи жандармериї вивалила двері і зловила в помешканю дійстно пошукуваного Ульріха, котрого зараз арештовано. Коли же поліция виходила з помешканя, добачила на дасі того самого помешканя другого злодія і обступила дім довкола. Шишка зачав стріляти до поліцаїв з даху і стріляв шість разів. На щастє не поцілив нікого. Не маючи більше набоїв, піддав ся остаточно; зліз з даху і дав ся сковати. Шишка знаний поліциї з давних часів, що як божевільний стріляв до людий. В помешканю Плинової зроблено ревізию і знайдено богато річий, походячих з крадежі мабуть в Перемишли.

— **Великі крадежі.** З Тернополя доносять: В ночи з суботи на неділю невислиджені досі злодії добули ся до юбілєрского склепу С. Померанца, положеного в самім середині міста і забрали множество всіляких дорогоцінностий на загальну суму около 10.000 корон. Каси в склепі не рушили. Злодії знали ся, видко на золоті, бо предметів з т. зв. нового золота не рушили. На місци крадежі полишили зелізну штабу, котрою виломлювали каміне, нову пилку і фляшку денатурованого спіритусу. — В ночи з пятниці на суботу обкрадено уряд почтовий в Йорданові. Злодії вибили вікно і винесли касу, котру знайдено за містом розбиту і пусту, а коло неї великий молот ковальский. З каси зрабовано около 2000 К. В суботу по пополудни прихоплено тих вломників в Мшані в хвили, коли купували білети за границю. Знайдено при них ще майже цілу готівку крім 120 К, котрі вже видали. Злодії називають ся Копаль і Мотика.

Телеграми.

Будапешт 28 вересня. На нинішнім засіданю палати послів референт комісиї банкової пос. Ґлябо предложив звіт комісиї банкової. Президент Юшт заявив, що звіт той буде видрукований і в своїм часі поставлений на порядку дневнім. Відтак забрав голос президент кабінету др. Векерле і серед загального порушеня в палаті заявив, що вчера вручив монарсі димісию кабінету.

Будапешт 28 вересня. Др. Векерле заявив, що дальше сотрудництво партий, на котрих правительство опирало ся, устало. (Голоси: Найвисша пора!) Бесідник предложив Монарсі, щоби порозумів ся з проводирем більшости парляментарної і покликав до себе Кошута, що також і стало ся.

Тегеран 28 вересня. Сепадар іменований президентом міністрів, а Аллас ес Султанех міністром справ заграничних.

Меліля 28 вересня. Від вчера стоять в полуміни доми проводирів кабільских племен на горі Гуроґул, котрі підпалили Маври прихильні Іспанцям.

Петербург 28 вересня. „Рєч" доносить: Міністер комунікаций заказав підприємству будови зелізниці Тюмен-Омск віддавати доставу Полякам або Жидам. Ніякий інжинір Поляк не може бути занятий при тій будові.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{30}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10^{\underline{10}}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*, $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11^{\underline{25}}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лише в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{33}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), **2·52**.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недомеха. (Телефон ч. 527).